

★ BEZDOMOVINY ★

Prosinec 2017

vydává Jako doma - Homelike, o. p. s.

Proběhlo setkání skupin aktivních lidí se zkušeností s bezdomovectvím Asociace bude!

3.- 5. 11. 2017 se v Brně uskutečnilo setkání participačních skupinek lidí se zkušeností s bezdomovectvím.

Jen na upřesnění něco málo, kdo jsme: jsme aktivní lidé se zkušeností s bezdomovectvím nebo i aktuálně v tísnivé sociální situaci. Setkáváme se pravidelně a diskutujeme o různých záležitostech, které se nás týkají jako například zákon o sociálním bydlení, pravidla na azylových domech a následně se je snažíme měnit pomocí diskusí s politiky, děláme různá setkání a demonstrace na veřejnosti jako například akce, která proběhla minulý rok s názvem Kulatý chodník na Andělu v Praze...

Jádrum setkání byli lidé z Ostravy převážně ze skupiny s názvem Aslido a Prahy ze skupiny Chceme bydlet! Nežůstali jsme během víkendu sami, ale dojelo i spoustu hostů. V první řadě to byly naši podporovatelé a spojenci, např. z Jako Doma, KRISY, Platformy pro sociální bydlení. Během víkendu se tam taky na chvíli zastavili lidé z různých neziskovek, kteří se přišli podívat a pozeptat, jak fungujeme a i proto, že by rádi vytvořili ve svých městech něco podob-

ného. Nechyběli tam ani zájemci o připojení do Asociace lidí se zkušeností s bezdomovectvím, například z Blanska. V neposlední řadě tam byli i děti.

Hlavním tématem bylo, jak obě skupinky právnicky zaštitit, jak obě skupiny sjednotit a stát se spolkem. Měli jsme to o to snazší, že Aslido již spolkem je a je tedy potřeba jen věci trochu poopravit, prodiskutovat, shodnout se na některých zásadních věcech a toto vše právnicky upravit a přepsat v registru.

Ale začneme od začátku. My z Prahy jsme vyjeli v pátek lehce po polední vlakem ČD. Rozepsala bych se o cestě více, ale nerada na ni, ale jen tak trochu, vzpomínám. Vlak byl totiž přeplněný. A my celou cestu stáli. No stáli???

Já, Helča a Emil jsme střídavě seděli a stáli na schodech a celou cestu vlastně prokecali. Díky tomu nám utekla vcelku rychle. Venca, po 24-hodinové šichtě - a to prý, že beždáci nemakaj - usnul v sedě na chodbě. Jarďa se zase uvelebil na wc a četl si sport. Nakonec jsme se bez úhony dostali až do Brna, kde jsme počkali na Ostraváky. Poté jsme se vydali již na místo, kde jsme měli jak spát, tak plánovat a diskutovat.

Místo nám k tomu propůjčila neziskovka Na Zemi, která řeší pracovní podmínky převážně v zemích třetího světa, kde kolikrát pracují děti anebo dospělí, za velmi nízké mzdy. Krom toho, že nám propůjčili prostory, taky nám diskuzi moderovali. Tímto jim za vše mockrát děkujeme. Vše bylo moc příjemné a milé.

Jak již jsem psala na začátku, během víkendu se převážně diskutovalo, ale ve večerních hodinách bylo přeci jenom trochu

volněji. Někdo se šel cournout trochu po Brně, jiní vyrazili na diskotéku a my jsme si udělali příjemné posezení přímo na místě. Se spoustou lidí jsme se dlouho neviděli. Praha a Ostrava přece jenom nejsou od sebe za humny a měli jsme si co povídat. Děcka kolem nás běhala a hrála si, byl to moc příjemný večer.

Druhého večera jsme měli zamluvený stůl ve veganské restauraci u Tří ocásků. Byl tam rautík nejen pro nás, ale taky pro veřejnost, které jsme se představili a mohli s námi po večeri podiskutovat či nabídnout nějakou pomoc, spolupráci.

Konec víkendu se už blížil, my jsme pomalu dodiskutovali, shodli se na důležitých věcech, co a jak dál. Kromě zaregistrovaného spolku, bychom také rádi tyto skupinky rozšiřovali po České republice.

Věříme, že čím nás bude víc, budeme silnější. Lidé a politici budou k našim názorům více přihlížet a brát je vážně.

Zuzka



Vychází deska Superhrdinky: hudba pro ženy bez domova!

Hudební časopis Full moon ve spolupráci s vydavatelem desek AZCD a organizací Jako doma vydávají hudební desku, která je složená z 20 hitů od různých československých zpěvaček. Všechny interpretky darovaly do připravovaného vinylu každá po jedné písničce dle svého uvážení. Kdyby nebylo Superhrdinek, nebyla by ani deska. Obal desky vytvořily sami ženy pod vedením Toy Box, která namalovala přední obal podle předlohy jedné z členek Jako doma, která je vyobrazená jako komiksová superhrdinka. Workshop byl zaměřen na typografii písma, kdy ženy přepisovaly části písní a jejich názvy podle teorie, kterou na začátku v kostce vysvětlila Toy Box i s příomou ukázkou.

Taky jsem se účastnila a musím říct, že je lehce frustrující po letech psaní zjistit, že moje technika je úplně mimo a mám se co učit. Ale dobré je si uvědomit, že každá žena má svoji supervlastnost!

Lída



obal desky vytvořila Toy Box a ženy z Jako doma



workshop s Toy Box



Na Florenci vzniká unikátní komunitní centrum pro ženy bez domova

Nevyužitý dům v Pobřežní ulici se dočká oživení hned několika způsoby. Neziskové organizace Jako doma, Přestupní stanice, Kokoza, Chceme bydlet a další, budou v prostoru vyvíjet hned několik aktivit. Projekt Škola ulice organizace Jako doma poskytne ženám bez domova bezpečný prostor k činnosti jako je vzdělávání, arteterapie, peer podpora a skupinové aktivity. Současně bude fungovat denní centrum pro ženy, které poskytne návštěvnicím také základní hygienu, sociální práci a podporu, jídlo a místo k trávení volného času. Komunitní centrum je určeno pouze ženám, které jsou často upozaďované. Jeden z hlavních důvodů je i to, aby se docílilo vytvoření bezpečného prostoru, kde se ženy budou cítit bezpečně.

Kromě Jako doma bude v domě působit celá řada dalších organizací i nezávislých skupin. Třípatrový dům poskytne ateliéry mladým umělcům z AVU, přízemí nabídne obchod s oblečením a se zdánlivě nepotřebnými věcmi ale zadarmo, který provozuje organizace Přestupní stanice, a iniciativa Chceme Bydlet! v domě nalezne prostor pro setkávání a sebe-organizaci lidí bez domova, kteří chtějí ovlivňovat sociální politiky v oblasti bydlení a bezdomovectví. V domě bude také knihovna, info-shop, šicí dílna, dřevařská dílna a další aktivity, které budou otevřeny i veřejnosti ve formě workshopů, Školy ulice, přednášek a kulturních událostí.

Dům, který je přilepen na zeď hotelu a který je obklopen obřimi budovami hotelu Hilton a dalších nadnárodních firem, nabídne lidem bez domova a veřejnosti bezplatné aktivity a akce, a v jinak komerční lokalitě se stane opačným pólem.

Přijďte se podívat, popovídat si, spoluutvářet komunitní centrum v Pobřežní ulici. Již máme otevřeno!!

Zatím každé úterý od 14:00 – 18:00, ale otevírací doba se bude v průběhu prosince a ledna rozšiřovat. Zatím fungujeme lehce provizorně, ale peer!!

SOUDNÍ ODDLUŽENÍ

Ve svých 18 letech jsem jednoho krásného dne potkala nějaký kluky, po pár minutách jsem kejvla na nabídku, že jim půjčím svoji občanku a zajdeme do T-mobile, Vodafone a O2, kde si na sebe vezmu pár telefonů a Simkarty s paušálem (za nějakou finanční částku). Tvrdili mi, že z toho nebudu mít žádné dluhy a podobně. Tenkrát jsem to asi fakt podělala. Po zhruba pár měsících přišel do Pěstounské rodiny dopis o výzvě k zaplacení dluhů, který postupně narůstal. S Pěstounkou jsme to začaly řešit a povedlo se mi po roce zařídit soudní oddlužení, naštěstí! Protože ve většině případů musíte mít hlavní pracovní poměr. Já ho neměla, ale měla jsem Aničku, která mi pomáhala splácet můj dluh, prakticky se upsala, že mi každý měsíc po dobu 5 let přispěje 1.000 Kč na můj dluh. Poslední rok se mi splatnost navýšila o 2.000 Kč. Teď mám již hlavní pracovní poměr, oddlužení si platím sama a v srpnu posílám poslední splátku. Někdy bylo těžké období, kdy jsem neměla ani korunu a Pěstounka to celé platila sama. Jindy jsem měla peníze a platila jsem to sama zase já, nebo bylo období, že jsem už dál nechtěla platit a chtěla jsem oddlužení zrušit. K tomu nikdy oficiálně nedošlo. Bylo to těžké období, ale jsem moc ráda, že se blíží konec a nebudu mít žádné dluhy a že se s toho poučím. Myslím, že díky tomu jsem si uvědomila, že peníze které máte v kapse, jsou mnohem lepší než peníze, které díky vlastní bídosti musíte vložit na dluh, který jste si nadělali.

Štědrá večerě pro všechny!

Studentské hnutí za solidaritu ve spolupráci s nově vznikajícím sociálním bistro Střecha pořádají společné Vánoce. Dne 25.12. 2017 v pondělí bude možné nejen přinést jídlo, ale hlavně se i zadarmo najíst klasických Vánočních jídel. Stánky budou ve Vrchlických sadech před budovou hlavního nádraží, na Florenci a na Strossmayerově náměstí.

Další možností je přijít 25.12. od 13:00 do Arcibiskupského paláce na Hradčanském náměstí, kam by se mělo vejít přibližně 200 lidí a nebo v Seminári v Dejvicích, kde je kapacita téměř 100 lidí. Oběd by se měl podávat až do odpoledních hodin.

Ve dnech 18. - 19. 12. se budou rozdávat výdejové lístky u Bulhara v Naději na vánoční oběd, který se uskuteční tam 24.12.

Přijďte společně oslavit Vánoční svátky sice na ulici, ale s dobrým jídlem na talíři!



Komunitní centrum trochu jinak



Jihlava festival dokumentárních filmů

V pátek 27. 10. jsme se stánkem Kuchařek bez domova vyjeli do Jihlavy na festival dokumentárních filmů.

V centru Jihlavy se asi na čtyřech různých místech promítaly nejnovější české i zahraniční filmy, jeden z nich Rozárka a kuchařky bez domova byl i o naší Jidelně a mladé slečně Rozárcce, která s námi nějakou dobu trávil čas jak v kuchyni, tak i při prodeji u stánku. Je to milá mladá slečna, která se zajímá o veganství. Dále probíhaly nejrůznější doprovodné programy, diskuse a samozřejmě zde nechyběl stánek s veganským jídelm Kuchařek bez domova a i jiné občerstvení.

Helenka a Matthias vyjeli jako předvoj už v pátek dopoledne. Já jsem dorazila ten den o něco později autobusem. Když jsem v Jihlavě vystoupila z autobusu, oklepala jsem se trošku zimou. Helenka už tam stála od rána a dokázala jsem si představit, jaká jí tam asi musí být zima. Pospíchala jsem za ní.

Stáli se stánkem u tamního kina s příznačným komunistickým názvem Dukla. Za stánkem stála zmrzloučka Helča. Před stánkem jako vždy, když naše Helča prodává, byla fronta.

A co jsme prodávali? Naše oblíbené menu.... Bramboráky s naším super ochuceným zelím, vege gulášovou teplou polivčičkou na zahřátí a sladké muffinky. Také jsme tam měli novinku. A to teplý, vánoční nápoj ze šipků.

Toho dne jsme prodávaly tak do 22.00 hodin, pak jsme pobalily jen to nejdůležitější. Stánek jsme nechaly stát přes noc, a protože jsme byly promrzlé, začalo i pršet a začal foukat pořádný vítr, odebraly jsme se s Helčou na ubytovnu.

Zuzka a Helča

I ta by stála za malou pozornost. Nevím, jak vypadají ostatní ubytovny v Jihlavě, ale tahle byla čistá jak pokoje, tak sociální zařízení. Lednička byla tedy ve společné kuchyni. Součástí pokoje byla televize. A za pokoj na jeden den se platilo 150 korun. Krásná cena, co říkáte, Pražáci? Tam jsme si udělaly s Helčou příjemný, oddechový, ale hlavně teplý večer. Naše sobota začala ještě za tmy. Po pravidelné ranní kávě a cigaretce, jsme se vydaly k našemu stánku u kina Dukla. Tajně jsme doufaly, že nikam neodletí, pač vítr byl silnější a silnější.

Když jsme k němu dorazily, opravdu tam stál. Zaradovaly jsme se a šly jsme najít Matthiase a pozvolna vybalovat a připravovat věci z auta k prodeji.

A než jsme vše řádně připravily k prodeji, stihly jsme ještě popovídat s tamním mladíkem od rodiny, který se akorát vracel z noční pracovní směny. A také jsme se stihly podívat na jeden z filmů. Tématem našeho výběru byl film o autismu. Film s názvem Děti Uplínku líčil čtyři životy dětí s těžkým autismem. Tyto děti vnímají svět jinak, než je pomyslná norma. Dítě pořádně nerozumí tomu, co vidí, slyší a prožívá. Ale o autismu až v jiných Bezdomovinách.

Zbytek dne jsme věnovaly samozřejmě prodeji. Lidem chutnalo a jak se rychleji a rychleji blížil chladnější večer, vraceli se pro teplé bramboráky, šípek či polívku.

Toho dne jsme vše doprodaly. S Matthiasem jsme společně sbalili stánek, pač vítr tučel víc a víc.

Pak už jsme se jen s Helčou porozhlédly po krásné Jihlavě a tamním velkém náměstí a šly spát do teplé postýlky Jihlavské ubytovny.

V neděli už jsme jen courali po Jihlavě, dali si něco dobrého k jídlu a okolo poledního jsme se pomalu vydali za deštivého počasí ku Praze.

Strávili jsme v Jihlavě krásný víkend, ke stánku se přišly najíst a taky popovídat pár kolegyně z Jako Doma a také spousta jiných obdivovatelek kuchařek bez domova.

My prodejkyňe děkujeme kuchařkám za výborné uvařené jídlo a těšíme se na příští ročník a doufáme, že budeme jeho součástí.

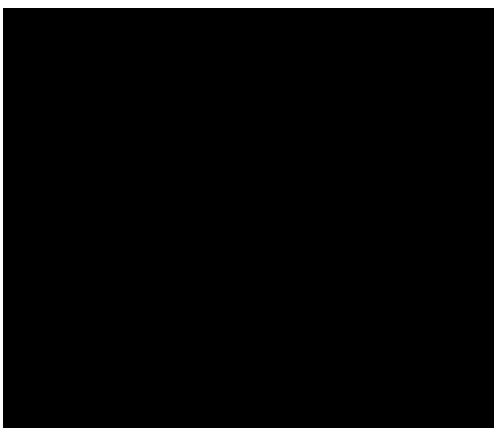


Příjemné večery se zpěvačkami

V rámci příprav na vydání desky Superhrdinky: hudba pro ženy bez domova probíhaly večery se zpěvačkami, které darovaly píseň do alba. V Jidelně kuchařek bez domova tedy nejen, že můžete dostat kávu z rukou superhrdinky, ale během listopadu a prosince jste si mohly některé dny vychutnat i hudební doprovod, který byl dany den v režii konkrétní zpěvačky. Nebylo neobvyklé, že zpěvačky dokonce pomáhaly kuchařkám při přípravách jídla či v roznosu pití po jídelně.

Každá ze zpěvaček vystoupení pojala po svém. Některá pouštěla své oblíbené písně z desek, jiná si připravila seznam písní na přání, ale nechyběl ani živý koncert přímo v prostorách Jidelny. Zajímavé bylo pozorovat, jak se atmosféra Jidelny měnila podle zpěvačky, která zrovna byla za bářem. Největší ohlas měly Čácory, na které přišlo tolik kamarádů a kamarádek, že v kuchyni k jídlu nezbyl ani chlebiček s pomazánkou.

Pro lepší představu přinášíme fotoreport z různých večerních koncertů. Uznejte sami, sice malý prostor Jidelny dokáže pojmout skvělé věci a vytvořit unikátní atmosféru!



Z INTERIÉRU AZYLU A NÁVŠTĚVA A.R.T.

Stále platí, že jsme tu ve čtyřech. Na kovových palandách dvě a dvě. Obvykle spíš zrána a jindy zase zvečera zírám na sebe unaveně do zrcadla. To zrcadlo vidí nad umyvadlem v našem pokoji. Před ním na zaplněné policiče úplně zprava je můj kartáče na zuby šampón. Zoela zleva zas její. Ona má ráda vše výrazné. A tak i vůně. Mezi pánskými šampóny a sprchovým gelem na mě posměšně pomrkává růžový dětský bublifuk. Opravdu, v poslední době mi přijde, že když se k němu přiblížím, ta mikimauzí holka s dlouhým řasama na mě opakovaně zamrká. Předminulou neděli po odeznění bouřlivých pátečních výčitek jsme s ní společně poslouchaly odpolední pohádku. To proto, že nedělní pohádky má ráda. Jak jsem se po té pohádce přiblížila k zrcadlu, mikimauzí holka na mě významně zamrkala. Jakoby řekla: „To zas čučíš, vid? Ta moje úžasná má náladičku. Je to tu jak u broučků v zimě. Jen ta velká kamna chybí.“ Já vím. Ať už je skutečnost jakákoliv, drsná nebo hladká, pokouším se v sobě udržet solidaritu těch, kteří mi jí předávají. A to i přesto, že jsme si vzdáleni. Nedávné setkání s paní Alenu v dílničce metráže mě podrželo. Díky za to. Pociťuji vděk.

Teď přeskočím. Ještě se chci vrátit k návštěvě ateliéru radostné tvorby. Je to putovní výstava. Měla jsem možnost ji navštívit v prostorách ambitu kláštera Františkánů. Za velkými prosklenými tabulemi byla, tak jak to bývá vždy, klášterní zahrada. Chudá, ale svěží.

Ten den stálo přelo. Výstavu jsem měla příležitost projít s milou společností, tak jsem neváhala, zda jít. Nejdříve jsme procházely kolem obrázků dětí ze základních devítiletých škol a základních uměleckých škol. Děti se zde vyjadřovali k některým biblickým tématům. Potom následovaly obrazy dospělých. Obrázky dětí nesou většinou nějaké očekávání či poselství. Obsahují jasné a čisté tužby. Obrazy dospělých promítají do svého vidění zkušenost se světem. Konfrontují se, distancují se, vyhranují se. A v některých případech se z obrazu tlačí ven jako bezcitná figurína. Jen okázale a nic víc.

Děti se na rozdíl od dospělých ve svém projevu ničím a nikým nepřou. Pouze zjevují svou dětskou viděnou skutečnost či představu nebo přání. A to je milé. Moc milé. Mnoho smutného je někdy v těch obrazech dospělých. Raději nechci vědět víc než vidím a cítím z oněch barev, linií a emocí. Snažím se myslet pozitivně. Jeden blázen z klubu pro bláznů mi na rozloučenou řekl: „Je mi ctí, že jsem Vás poznal.“ To samé pociťuji i z mé strany. Nebyl to totiž žádný stroj na zmrzlinu, který se občas zasekává a chrílí samé nesmysly. Nebyla to bezcitná figurína, které visí nohy z obrazu. Ale byl to starý, životem unavený muž.

Tak zase někdy příště a zas trochu jinak

Violka

Tento článek navazuje na sérii příběhů z psychiatrické nemocnice Bohnice. Jména a některá fakta jsou pozměněna, jak v tomto čísle, tak i v číslech předchozích.

Smutný Svatý Mikuláš na Proseku

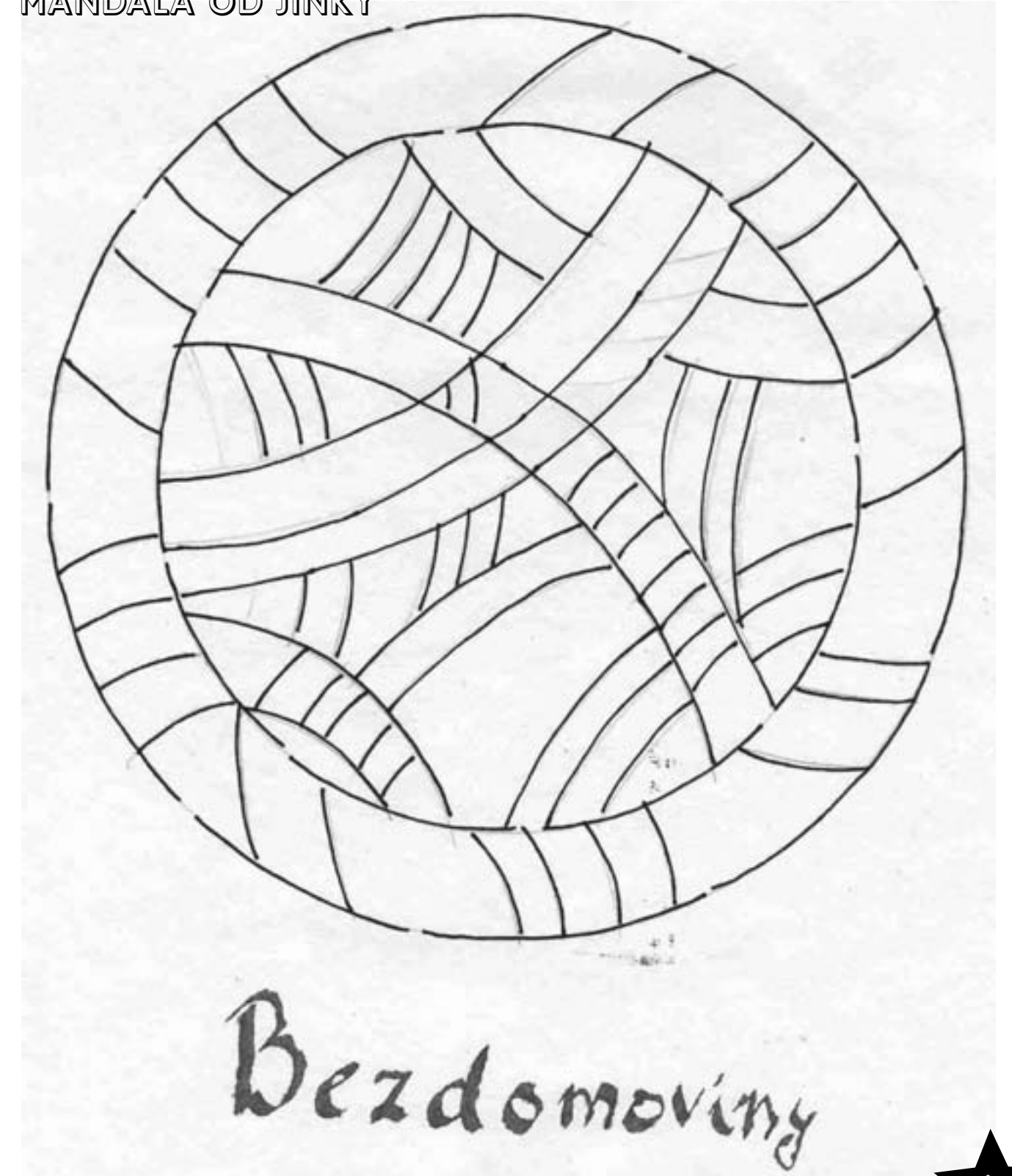
Panelák měl dvanáct pater. V každém patře měli většinou malé děti. Tři chlapi se domluvili, že budou čert, anděl a Mikuláš.

Pečlivě maskovaní šli od desátého patra. V desátém patře zakřičel pětiletý Janeček na čerta: „Zlodějí! Ukradl jsi panu Charvátovi boty!“ Pan Charvát se bál, že ho boty prozradí a schoval si je dovnitř. V každém patře dostali nejméně jednoho panáka. Tak si umíte představit, jak vypadali, než se dostali před dům.

Andělovi jedno křídlo upadlo do výtahové šachty. Mikuláš zapomněl, že má silonové vousy a zapálil si cigaretu. Skončil na popáleninovém oddělení. Čert, když jel druhý den do práce zjistil, že v autobuse se na něj lidé dívají. Zapomněl si odpárat ocas.

Eva Myslivcová

MANDALA OD JINKY



Ivanka a Doly

Ivanka byla moje kolegyně. Velice milá svobodná žena. Všichni ji měli rádi a hlavně ji respektovali. Za její služby byl pořádek a pohoda. Na Štědrý den rok co rok pracovala, sraz tam měli lidé, kteří nikoho neměli, vdovy, staří mládenci,...Dokázala vytvořit krásnou atmosféru Vánoc. Já tam chodila až později, asi po desáté hodině, pomáhat jí uklídit. Docházelo tak šestnáct lidí. Když jsem dorazila večer, chválili večeři, kterou jsme spolu připravovali.

Najednou tam přišel zoufalý známý s pejskem. Pes byl 8 měsíční teriér, rasa to ostrá a temperamentní. Přiznal se, co zavinil:

„Měl jsem krásný pocit, celá rodina se sešla u večeře. Vstal jsem právě od stolu, šel jsem do pokoje zapálit svíčky na stromku, srovnal dárečky na zem a šel pro psa vedle k sousedovi a posadil ho vedle na koberec, vyzval jsem rodinu na rozdělení dárků trvalo to několik minut než se zvedli a přišlo překvapení. Stromček, který ještě před chvílí stál, ležel na koberci a doutnal. Nebylo co rozbalovat, o to se postaral Doly. Malá Janička plakala, že její panenka nemá jednu nohu, druhou ten náš pes žvejkal. Manželka se nervově zhroutila a řekla, že buď ona nebo pes. Ocitnul jsem se na ulici a naštěstí jsem si vzpomněl na Ivanku.“

Šel do podniku, kde se konala Vánoční pohoštění. Doly byl roztomilý, čiperný a zvedl všem náladu. Skákal po lidech, všichni si ho hladili a hráli si s ním. Běhal po celém lokále. Mezitím náš známý poprosil Ivanku, zda by nemohla Dolyemu najít nového majitele. Zajímavé bylo, že Dolyho uklidnila a poslouchal ji na slovo. Chvilí tam s námi zoufalý pán poseděl a Ivanka se rozhodla, že si Dolyho vezme.

Políbil ji ruku a řekl: „Nebudu mít dva kuřky za dveřmi a ty budeš mít společnost.“ Druhý den na Boží hod přinesl rodokmen. Ivanka se ho ptala, jak dopadl návrat domů. Prý členové rodiny dostávali dárky, které přežily a likvidovali katastrofu.

V kuchyni seděli děti, tak aby to slyšela žena jim řekl: „Tak si vyberte. S maminkou jsme Vám splnili přání, poznali jste důsledky, tak už nenaléhejte.“

Dostali morče a byl klid!

Eva Myslivcová

JÓGA PRO VŠECHNY ŽENY!

17.1. v 10:00 začínají v komunitním centru pro ženy bez domova na Pobřežní 8 (Florenc) lekce Jógy proti stresu pro ženy v sociální tísní. Začneme pozvolna, není potřeba nic umět, nevádí žádné zdravotní omezení.) Přijďte se třeba jen posadit a prodýchat.

Těšíme se na Vás!

Buenos días, amigos!

Jste žena a chcete se naučit mluvit španělsky?

Kurzy pro zájemce budou probíhat jednou týdně v našem komunitním centru pro ženy a queer lidi na adrese Pobřežní 8 s naší lektorkou Toničkou, která vládne vícero jazyky. Kurzy budou probíhat zadarmo, na podrobnostech se lze flexibilně domluvit.

Zaujala Vás nabídka?

Ozvěte se na email info@jakodoma.org nebo na telefonní číslo: +420 774 448 138.

INZERÁT:

Jsem prodejní Nového prostoru, blíží se zima a pronájem současné chatky nám během prosince končí. Tedy hledáme bydlení pro 2 osoby, mě s přítelem, a pár domácích mazlíčků. Jsou bezproblémový. Preferujeme chatičku v Praze a okolí cenově dostupnou.

Prosím, jestli víte o nějaké možnosti bydlení tohoto typu, dejte mi vědět na telefon 607 814 561, děkuji!!


Centrum sociálních služeb Praha

ZIMNÍ NOCLEHÁRNA

PRO OSOBY BEZ PŘÍSTŘEŠÍ

Adresa noclehárny: Chodovská (areál teplárny Michle), Praha 4

Dopravní spojení: Tramvaj 6, 11 – zastávka Teplárna Michle
Autobus 135, 136, 213 – zastávka Teplárna Michle

Příjem klientů: Pondělí – neděle - 20.30 - 21.30 hod.

Pravidla pro přijetí a pobyt v noclehárně: Sociální potřebnost – pouze osoby bez přístřeší
Plnoletost (věk nad 18 let)
Příjem pouze ve stanovenou hodinu
Zákaz konzumace alkoholu a drog v noclehárně
Zákaz kouření v noclehárně
Dodržování osobní hygieny
Přizpůsobení se pravidlům noclehárny
Dodržování pokynů personálu
Budiček – 6.15 hod.
Do 7.00 hod. opustit objekt i areál noclehárny


Zastávka „Teplárna Michle“

STŘEDISKO POMOCI VACKOV

krizové přenocování

Malešická 74, Praha 3, u autobusové zastávky Vackov
(v objektu Ubytovny Vackov, vstup bočním vchodem z levé strany)

ZAHÁJENÍ PROVOZU V SOBOTU 15. 11. 2014

PROVOZNÍ DOBA: 20.15-7.00 hodin

Spojení:
BUS 124 a 297 do zastávky VACKOV
např. ze zastávek Želivského, Budějovická

Všechny nabízené služby jsou poskytovány ZDARMA
(nocleh, teplé nápoje, základní hygiena)
Ložní prádlo a lůžkoviny nebudou zajištěny
(při prvním příchodu dostane každý nový klient deku)
Klienti jsou povinni si všechny věci každé ráno odnést
Do zařízení platí zákaz donášky alkoholu a drog

